

Prawo do jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się żywego dziecka przysługuje osobom uprawnionym pod warunkiem pozostawania kobiety pod opieką medyczną nie później niż od 10 tygodnia ciąży do porodu. W orzecznictwie sądów administracyjnych, na tle stosowania art. 15b ust. 5 ustawy o świadczeniach rodzinnych, ugruntowane zostało stanowisko wskazujące na konieczność dokonywania każdorazowo przez organy administracji ustaleń zarówno w zakresie dbałości kobiety o zdrowie w czasie ciąży (pozostawania w tym okresie pod opieką lekarską), jak również dołożenia przez kobietę należytej staranności w zakresie dochowania terminu poddania się tej opiece. Nie można bowiem wykluczyć, że z przyczyn niezależnych od woli i wiedzy kobiety nie będzie ona w stanie terminu poddania się opiece medycznej. Tak wynika z wyroku WSA w Szczecinie z 5 marca 2020 r. sygn. II SA/Sz 982/19.

Odnoszą się, do okoliczności sprawy Sąd uznał, że organy obu instancji dokonały wadliwej interpretacji art. 15b ust. 5 ustawy i w konsekwencji zaniechały przeprowadzenia w sposób należyty postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie, ponieważ odstąpiły od ustalenia, czy występowały przyczyny obiektywne, które uniemożliwiły matce dziecka poddanie się opiece lekarskiej we wskazanym przez ustawę terminie. Z wyjaśnień strony wynikało, że matka dziecka od października do listopada przebywała za granicą, gdzie zawarła związek małżeński. W grudniu matka udała się do przychodni celem zarejestrowania na wizytę do ginekologa, która została jej wyznaczona również na grudzień. Badaniom matka dziecka poddała się z 11 tygodniu ciąży. Przedstawione okoliczności, w ocenie Sądu, mogą stanowić o tym, że niedotrzymanie terminu pierwszej wizyty u lekarza ginekologa nie nastąpiło w wyniku świadomego czy celowego zaniedbania matki dziecka, jak też nie było podyktowane lekceważeniem badań.

Źródło: [CBOSA](#)